

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa J.K.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej "O." w W.
o uchylenie uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 9 maja 2018 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]. z dnia 9 maja 2018 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powód powołał się na jej oczywistą zasadność i na potrzebę wykładni przepisów prawnych mających wywoływać rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego w odniesieniu do zgodności z prawem uchwał podejmowanych w latach 2011-2013 przez pozwaną wspólnotę mieszkaniową w przedmiocie przyjęcia planu gospodarczego i ustalenia wysokości opłat obejmujących nie tylko nieruchomości wspólną (budynkową), ale także inne nieruchomości (garażową, parkingową oraz drogową), które stanowią współwłasność w częściach ułamkowych niektórych tylko członków pozwanej wspólnoty mieszkaniowej.

W judykaturze Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, iż dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste

jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi wobec tego wykazać, że orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. Skarżący nie wykazał, że zastosowanie powołanych w skardze w ramach podstaw kasacyjnych przepisów było - w okolicznościach sprawy ustalonych przez Sady obu instancji - oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy.

Po pierwsze, skarżący w skardze kasacyjnej nie zawarł wyodrębnionego wyводу mającego uzasadniać jego twierdzenie o oczywistej zasadności skargi, gdyż ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że wnosi o przyjęcie skargi do rozpoznania „jako oczywiście uzasadnionej”.

Po drugie, żaden z podniesionych w skardze kasacyjnej zarzutów naruszenia prawa materialnego nie daje podstaw do założenia, że skarga może być uznana za oczywiście uzasadnioną.

W szczególności zarzuty naruszenia art. 25 ust. 1 i ust. 1a ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (jedn. tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 737, dalej jako: „u.w.l.”) w związku z art. 58 § 1-3 k.c. i art. 189 k.p.c., skupione wokół

oceny przez Sąd Apelacyjny zagadnienia ewentualnego nieistnienia lub nieważności uchwał objętych żądaniem pozwu i nierozpoznania tego problemu - na podstawie art. 189 k.p.c. - jako odrębnego roszczenia procesowego, nie tylko nie wskazują na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, lecz są pozbawione podstaw. Nawet, gdyby nie podzielić oceny Sądu Apelacyjnego, że wskazane zarzuty dotyczą uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji, i przyjąć, że powód w istocie zgłosił w tym zakresie dodatkowe roszczenie, to trzeba wziąć pod uwagę fakt, że uczynił to - jak sam wskazuje - w piśmie procesowym z dnia 26 kwietnia 2018 r., tj. pod wydaniem w dniu 19 sierpnia 2016 r. wyroku przez Sąd pierwszej instancji, na etapie postępowania apelacyjnego. Tymczasem zgodnie z art. 383 zdanie pierwsze k.p.c., w postępowaniu apelacyjnym nie można występować z nowymi roszczeniami. Przewidziane od tej zasady wyjątki, określone w art. 383 zdanie drugie k.p.c., nie mają w okolicznościach sprawy zastosowania.

Z kolei zarzut naruszenia art. 25 ust. 1 u.w.l. w związku z art. 58 § 3 k.c. i z art. 1 ust. 2 u.w.l., sprowadzający się do tezy, że Sąd Apelacyjny błędnie uchylił uchwałę dotyczącą planu gospodarczego na rok 2013 jedynie w zakresie, w którym plan obejmował koszty wykraczające poza utrzymanie nieruchomości wspólnej, podczas gdy powinien był uchylić tę uchwałę w całości, jest sprzeczny ze stanowiskiem zajętym przez Sąd Najwyższy w analogicznej sytuacji w wyroku z dnia 16 listopada 2016 r., I CSK 791/15 (nie publ.). W powołanym wyroku Sąd Najwyższy stwierdził, że objęcie uchwałą zawierającą plan gospodarczy wspólnoty kosztów odnoszących się nie tylko do nieruchomości wspólnej, ale także do nieruchomości stanowiących tylko współwłasność w częściach ułamkowych niektórych członków tej wspólnoty nie daje podstaw do wzruszenia takiej uchwały w całości, tj. także co do planu gospodarczego dotyczącego nieruchomości wspólnej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że, jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów,

które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Skarżący wskazał orzeczenia Sądu Najwyższego, wydane w jego sprawach dotyczących uchwał pozwanej wspólnoty mieszkaniowej obejmujących wcześniejsze lata, w których odmiennie oceniono kwestię zdolności wspólnoty mieszkaniowej do podjęcia uchwały zawierającej plan gospodarczy dotyczący nie tylko nieruchomości wspólnej, ale także nieruchomości stanowiących tylko współwłasność niektórych członków wspólnoty (wyroki Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2015 r., I CSK 312/14, nie publ., z dnia 11 maja 2016 r., I CSK 415/15, nie publ., i z dnia 16 listopada 2016 r., I CSK 791/15, nie publ., oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2014 r., I CSK 130/14, nie publ.). Rozbieżność ta nie ma jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, skoro skarżący nie kwestionuje zajętego przez Sąd Apelacyjny stanowiska, że wspólnota mieszkaniowa może podjąć uchwałę zawierającą plan gospodarczy dotyczący tylko nieruchomości wspólnej i nie uważa, iż wspólnota może podjąć uchwałę zawierającą plan gospodarczy dotyczący (także) nieruchomości niebędącej nieruchomością wspólną.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i z art. 398²¹ k.p.c.